

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Michala Jantoše, ve věci

žalobce:

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2020, č. j. KUOK 120376/2020, ve věci poskytnutí informací

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 25. 11. 2020 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města [redacted] (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 15. 10. 2020, č. j. [redacted] 215931/2020/[redacted], kterým byla odmítnuta žádost o informace, jejímž prostřednictvím se žalobce domáhal poskytnutí informace o tom, kdy byl zbudován dům s pečovatelskou službou na adrese [redacted].
2. Žalobce v podané žalobě rozporuje závěry žalovaného, dle kterých povinný subjekt není povinen si nově vytvářet informaci, kterou již ze zákona mít nemusí a následně ji poskytnout žadateli. Žalobce k tomu uvádí, že požadovaná informace plyne ze „zápisu o odevzdání a převzetí budovy nebo stavby“ ze dne 25. 2. 1994, což fakticky umožňuje povinnému subjektu se vyslovit k existenci stavby k datu 9. 3. 1992. Žalobce povinný subjekt výslovně upozornil, že zdrojové

podklady mu byly poskytnuty Státním okresním archivem [redacted] a bylo tedy na povinném subjektu, aby si informaci vyžádal. Dle žalobce skutečnost, že povinný subjekt v tomto směru neučinil žádnou aktivitu a odmítá se v této věci vyjádřit (a jeho postup následně aprobejuje i žalovaný) je v rozporu nejen s § 2 odst. 3, § 2 odst. 4, § 4 odst. 1 a § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ale také s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2021 navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že povinný subjekt poskytuje pouze ty informace, které má reálně k dispozici, či které musí mít k dispozici, přičemž rozsah těchto informací stanovuje zákon. Povinný subjekt se nemůže vyjadřovat, nebo jinak hodnotit informace z dokumentů jiných subjektů, případně si tyto dokumenty od jiných subjektů vyžádat a následně na jejich podkladě vytvářel dodatečně nové informace. Podstatou žalobcoví žádosti je vyjádření povinného subjektu k existenci předmětné stavby k 9. 3. 1992, a to na základě zápisu mu poskytnutému z archivu, což ale není informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ale požadavkem na názor povinného subjektu, k jehož poskytnutí není povinný subjekt dle informačního zákona povinen. Žalovaný uzavřel, že povinný subjekt informaci poskytnout nemůže, protože požadovanou informaci nemá k dispozici a nemá ani zákonnou povinnost informaci mít.
4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 6. 10. 2020 byla povinnému subjektu doručena žádost žalobce o poskytnutí informace o „nejširším časovém rozpětí, v němž byl zbudován dům s pečovatelskou službou na adrese [redacted] (par. č. [redacted] v KÚ [redacted]“. Dne 15. 10. 2020 vydal povinný subjekt rozhodnutí č. j. [redacted]/215931/2020/[redacted] o odmítnutí žádosti z důvodu neexistence, resp. nemožnosti poskytnutí požadovaných informací. V odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že situaci týkající se předmětné stavby stavební úřad žadateli sdělil v informacích případně rozhodnutích ze dne 24. 4. 2020, 30. 4. 2020, 15. 7. 2020, 29. 7. 2020 a 14. 9. 2020. V archivu stavebního úřadu se dochovala pouze rozhodnutí stavebního úřadu a projektová dokumentace. Tyto informace byly žalobci již dříve poskytnuty. Povinný subjekt dále uvedl, že není schopen „rekonstruovat“ průběh výstavby jen na základě těchto relevantních dokumentů, tj. není schopen vytvářet harmonogram prací a již vůbec k takovému postupu není povinný subjekt povinen dle informačního zákona. Zápisem o převzetí stavby v době dostavby disponoval stavebník a ten jej pravděpodobně v souladu s právními předpisy předal k archivaci. Díky tomu tak tímto dokumentem (dle sdělení žalobce) disponují příslušné státní archivy, nikoli však povinný subjekt.
6. Proti výše uvedenému rozhodnutí si žalobce podal včasné odvolání, ve kterém namítá, že se povinný subjekt odmítá dotázat na existenci požadované informace příslušného státního archivu, ačkoli mu žalobce sdělil, pod jakou spisovou značkou ji lze vyhledat. K tomu žalobce dodává, že nepožaduje poskytnutí dokladu (zápisu) jako takového, ale oficiálního potvrzení toho, co z něj plyne. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl, když v odůvodnění uvedl, že chápe podstatu žalobcoví žádosti, tedy že mu jde o vyhodnocení záznamu, kterým disponuje jiný subjekt, nicméně vzhledem k tomu, že informace existuje pouze jako archiválie, kterou povinný subjekt nemá k dispozici a ani nemá povinnost ji mít, nemá zároveň povinnost jí žalobci poskytnout.
7. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

8. Soud předně konstatuje, že ačkoli smyslem informačního zákona je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím z veřejného sektoru, jemuž odpovídá povinnost povinných subjektů informace ze své působnosti poskytnout, není tato povinnost bezbřehá. Výjimky z povinnosti poskytnout informace stanovuje zákon. Jedna z těchto výjimek je zakotvena v § 2 odst. 4 informačního zákona, která chrání povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle informačního zákona povinny zaujímat stanoviska v blíže neurčené věci, provádět právní výklady, či vytvářet nebo obstarávat nové informace, kterými povinný subjekt nedisponuje a není povinen jimi disponovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-36). Podmínky, za kterých je možné uvedenou výjimku aplikovat, určil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, kde stanovil, že „*prvním předpokladem je, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším předpokladem je, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. ... V případě splnění uvedených základních předpokladů je dále nutno nalézt vhodné rozhraní mezi situacemi, v nichž půjde toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je žadateli předat, a situacemi, v nichž by sestavení požadovaných informací již představovalo »vytvoření nové informace«*“.
9. Podstatou nyní projednávaného sporu je přitom otázka, zda je povinný subjekt povinen vyvozovat vlastní závěry z podkladů, kterými sám nedisponuje a tyto závěry následně poskytnout žadateli jako informaci postupem podle informačního zákona. V intencích výše uvedeného je proto nutné zkoumat, zda jsou naplněny podmínky pro odepření poskytnutí informace s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona. Pokud povinný subjekt popřel, že by měl ve své dispozici informaci o časovém rozpětí, v němž byl zbudován dům s pečovatelskou službou na adrese [REDAKCE] a zároveň v řízení nevyšel najevo opak (první předpoklad), je nutné dále zkoumat, zda povinný subjekt nebyl povinen tuto informaci mít. V této souvislosti je nutné si uvědomit, že žalobce požaduje informaci o termínu zbudování předmětné stavby, která vyplývá ze stavebního deníku. Povinnost vést stavební deník v době vydání stavebního povolení (19. 10. 1988) byla přitom zakotvena v § 53 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, v rozhodném znění, a náležela „organizaci provádějící stavbu“, tj. stavebníkovi. Stavební úřad měl toliko dle § 132 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění, povinnost evidovat a ukládat stavební povolení spolu s veškerými písemnostmi týkajícími se stavebního povolení, kolaudační rozhodnutí a jiná opatření týkající se staveb.
10. Z uvedeného vyplývá, že právní předpisy v době vydání stavebního povolení neukládaly povinnému subjektu, jako příslušnému stavebnímu úřadu, povinnost vést písemné záznamy o průběhu provádění stavby (stavební deník). Lze tedy shrnout, že povinný subjekt neměl a nemá povinnost disponovat žalobcem požadovanou informací o termínu zbudování předmětné stavby (druhý předpoklad). Vzhledem k tomu, že žalobcova žádost směřuje k vyvození závěru povinného subjektu na žalobcem formulovaný dotaz, aniž by předmět tohoto dotazu byl výsledkem nebo podkladem jeho činnosti, nelze zároveň hovořit o tom, že pro vyhovění žádosti by stačilo pouze mechanicky provést výtah z povinně archivovaných dokumentů povinným subjektem. K vytvoření odpovědi na žádost žalobce by naopak povinný subjekt musel provést interpretaci jiné informace, která navíc nespadá do jeho působnosti, kdy však k takovému postupu není povinný subjekt dle informačního zákona povinen. Soud proto uzavírá, že povinný subjekt nepochybil, pokud žádosti nevyhověl z důvodu její neexistence ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona.
11. Pokud žalobce argumentoval u dnešního jednání, že povinný subjekt jeho žádost odmítl paušálním odkazem na § 15 informačního zákona bez konkretizace konkrétního důvodu k odmítnutí, předmětem soudního přezkumu je především napadené rozhodnutí, tj. rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, jehož odůvodnění je plně vystavěno na zcela zřejmé argumentaci, že povinný subjekt předmětnou informaci nemá, současně nemá ani povinnost ji mít, nemá ani za povinnost tuto informaci vyžadovat z jiných zdrojů, a nemá ani za povinnost

zaujímat názory na informace získané žalobcem z jiných zdrojů, příp. z takových informací cokoli vyvozovat, tzn. de facto vytvářet informaci novou. Z tohoto pohledu tedy krajský soud považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za zcela zřejmé a přezkoumatelné. Se závěry žalovaného se navíc ztotožnil, jak vyplývá ze shora užití argumentace soudu.

12. Pokud se žalobce odkazuje na komentářovou literaturu a judikaturu správních soudů k otázce subjektivnosti s tím, že subjektivní je každá lidská činnost a takto případně i formalizovaná rozhodnutí, u nichž není o povinnosti poskytnout je jako informaci, žádná pochybnost, v nyní posuzovaném případě tu nejsou jiné výstupy správní činnosti povinného subjektu než ty, jejichž existenci povinný subjekt připustil (stavební povolení a kolaudační rozhodnutí), kterých se však žalobce jako požadovaných informací nedomáhá. Ani závěry komentářové literatury a soudní judikatury tak nevyvracejí závěr o tom, že povinný subjekt nemá za povinnost poskytovat informaci, kterou nemá a současně nemá ani povinnost ji mít.
13. Pro úplnost se krajský soud neztotožňuje ani s názorem žalobce, že povinný subjekt je povinen vždy poskytnout informaci, u níž měl povinnost ji mít kdykoli v minulosti. Takový názor popírá veškeré principy archivace a skartace. Povinnost disponovat informací lze posuzovat jen ve vztahu k okamžiku podání žádosti o informaci, nikoli k době minulé (ad absurdum až historicky vzdálené).
14. Pokud žalobce má za to, že dodal-li povinnému subjektu informace získané z jiných zdrojů, měl mu povinný subjekt sdělit, zda tu nejsou jiné informace, které by žalobcem dosud získané informace zpochybnilly či potvrdily, krajský soud konstatuje, že žalobci bylo jasné sděleno, jakými informacemi povinný subjekt disponuje. Další hodnocení – jak bylo uvedeno výše – povinnému subjektu nepřísluší.
15. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 22. června 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu